

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 471/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. T., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 268/2009 zo 7. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. T. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. P. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia v záhlaví označených základných práv rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Co 268/2009 zo 7. júna 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť

27. júla 2011, zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Predtým, ako ústavný súd pristúpil k vecnému posúdeniu sťažnosti, skúmal, či podanie sťažovateľky spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti, bolo podané včas oprávnenou osobou a či sú splnené aj ostatné procesné podmienky na jej meritórne prejednanie.

3. Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) predstavuje procesný prostriedok na ochranu ústavným poriadkom zaručených základných práv a slobôd, ktorý je voči ostatným prostriedkom, ktoré jednotlivcovi slúžia na ochranu jeho práv, vo vzťahu subsidiarity. Atribút subsidiarity ústavnej sťažnosti má tak, ako dimenziu formálnu, aj dimenziu materiálnu. Na jednej strane sa subsidiarita ústavnej sťažnosti odráža v požiadavke vyčerpania všetkých prostriedkov pred jednotlivými orgánmi verejnej moci, ktorý právny poriadok jednotlivcovi poskytuje, čo nachádza výraz v inštitúte neprípustnosti ústavnej sťažnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a na strane druhej z nej vyplýva, že dôvodom subsidiarity sú samotné kompetencie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), teda orgánu, ktorý poskytuje ochranu základným právam a slobodám jednotlivca len vtedy, pokiaľ základné práva neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Zo zásady subsidiarity ústavnej sťažnosti tak vyplýva princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti ostatných orgánov verejnej moci, čo znamená, že ústavná sťažnosť je krajným prostriedkom na ochranu práva nastupujúcim vtedy, keď náprava pred týmito orgánmi verejnej moci už nie je štandardným postupom možná.

4. Ústavné súdnictvo je tak vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, pri ktorých prípadnú protiústavnosť, spočívajúcu v porušení základných práv a slobôd jednotlivca, už nemožno napraviť iným spôsobom.

5. Ústavný súd zo spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7 C 315/2007 zistil, že voči sťažnosťou napadnutému rozsudku krajského súdu podala druhá strana sporu –

žalovaný – 26. augusta 2011 dovolanie, o ktorom bude rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky.

6. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutého opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

7. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011